

## Arrest

nr. 288 064 van 25 april 2023  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN  
Henri Jasparlaan 109  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DIAGRE, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 14 november 2020 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 16 november 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 april 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 26 januari 2022.

1.3. Op 10 maart 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 maart 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van origine Pasjtoen en bent u afkomstig uit Hazarnaw in het district Momand Dara, gelegen in de provincie Nangarhar. Uw vader is eigenaar van verschillende vrachtwagens waarmee hij en zijn werknemers allerhande goederen vervoerden. Uzelf was werkloos en bracht uw dagen voornamelijk door met het opvoeden van uw broers en zussen en met boodschappen doen voor de familie. In de zevende of de achtste maand van 1398 (komt overeen met de periode september 2019-november 2019 in de Westerse kalender) vroeg uw moeder aan u om boodschappen te doen. Op de terugweg naar huis zag u een groep talibanstrijders in de tuin van een familielid zitten. U herkende A.(...) en B.(...), twee inwoners van uw dorp die zich hadden aangesloten bij de taliban. Ze vroegen u of u hen van eten kon voorzien. Thuis angekommen zei u tegen uw moeder dat ze moest koken voor de talibs. Tien minuten later kwam één van hen vragen waar het eten bleef. U zei hen dat ze nog even geduld moesten hebben. U zou het brengen als alles klaar was. Niet veel later ontstond er een gevecht tussen deze groep talibanstrijders en de arbaki's van uw dorp. Het leger kwam deze laatsten versterken. Verschillende strijders lieten het leven. De overige talibs konden ontkomen. Toen uw vader 's avonds naar de moskee ging, sprak de imam hem aan. Deze zei dat de taliban u ervan verdachten de overheid ingelicht te hebben van hun aanwezigheid in het dorp. Ze eisten dat u zich bij hen zou aanbieden zodat u terecht kon worden. In eerste instantie wilde uw vader tegemoetkomen aan hun vraag maar uw neef zei hem dat A.(...) en B.(...) niet te vertrouwen waren. Ze besloten dat u het land moest verlaten. Uw vader regelde een smokkelaar en de volgende ochtend, ergens in de zevende of achtste maand van 1398 (= september-november 2019), verliet u het land. Na een reis van een jaar kwam u in november 2020 aan in België. U verzocht op 16 november 2020 om internationale bescherming. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door A.(...) en B.(...), die na de machtsovername van de taliban in de zomer van 2021 met hun hele familie naar Kaboel verhuisd zijn. Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u een kopie van uw taskara en een kopie van de taskara van uw vader neer.*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Vooreerst kan er gewezen worden op een bevreemdende vaststelling betreffende uw beweerde leeftijd. Toen u in België aankwam verklaarde u dat u geboren bent op 6 november 2003 en dat u aldus minderjarig was (zie Registratie Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) d.d. 16 november 2020, deel I). De Dienst Vreemdelingenzaken uitte twijfel bij uw beweringen en u onderging een leeftijdsonderzoek. Uit dit onderzoek blijkt dat u op 21 december 2020 een leeftijd had van ouder dan achttien jaar, waarbij 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar een goede schatting was, en dat u bij uw aankomst in België aldus met zekerheid meerderjarig bleek te zijn. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bleef u echter volharden in uw initiële beweringen. Gevraagd naar uw leeftijd gaf u immers aan dat u achttien jaar bent (CGVS, p. 3). Gevraagd waarop u zich baseerde, gaf u aan dat uw moeder vroeger, toen u ernaar vroeg, gezegd had dat u dertien of veertien jaar was en dat u terugtelde toen u in Servië verklaard had zeventien jaar oud te zijn (CGVS, p. 3). Deze uitleg kan niet overtuigen. U bent namelijk in het bezit van een taskara. Hieruit blijkt dat u op 07/07/1386 (= 30 september 2007) een geschatte leeftijd had van zeven jaar. Aldus was u bij aankomst in Servië, zo'n tien dagen voor uw aankomst in België op 14 november 2020 (Verklaring DVZ, vraag 32), ongeveer twintig jaar oud en had er redelijkerwijs verwacht kunnen worden dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op 26 januari 2022 verklaard had dat u ongeveer 21 jaar oud bent, quod non. U wist niet eens welke geboortedatum er op uw taskara vermeld staat (CGVS, p. 4). Dit is niet ernstig. Dat u aanvankelijk aangaf minderjarig te zijn en tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde slechts achttien jaar te zijn is dan ook een ernstige indicatie dat u doelbewust getracht heeft om twijfel te zaaien rond uw leeftijd. Dat u geen zicht wenste te bieden op uw leeftijd blijkt overigens ook uit het feit dat u, toen u geconfronteerd werd met het resultaat van uw leeftijdsonderzoek, dat overigens in lijn ligt met de inhoud van uw taskara, twijfel uitte bij de uitkomst ervan. Zo verklaarde u dat u het niet goed weet en dat u denkt dat het niet correct is (CGVS, p. 3 en 4).*

*Uit de vaststelling dat u zowel bij de start van uw asielprocedure in België als later tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaringen aflegde over uw leeftijd die enerzijds niet stroken met het enige door u neergelegde identiteitsdocument en anderzijds ingaan tegen het resultaat van het leeftijdsonderzoek blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze tracht te misleiden. Deze conclusie tast uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.*

*Daarnaast kan er opgemerkt worden dat uw verklaringen over de taliban en hun aanwezigheid in uw dorp weinig overtuigen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw dorp waar u steeds gewoond heeft, in talibangebied ligt. Gevraagd of u de taliban wel eens zag, stelde u dat dit soms gebeurde. U verwees naar een paar dorpsgenoten die zich hadden aangesloten bij de taliban, met name A.(...) en B.(...) (CGVS, p. 7). U stelde voorts dat iedereen weliswaar wist dat A.(...) en B.(...) aangesloten waren bij de taliban maar dat zij niet meer naar hun woning gingen en nauwelijks in het dorp kwamen (CGVS, p. 10 en 11). Slechts om de vier of vijf maanden, bij een aanval van de taliban, lieten zij zich zien, tezamen met minstens vijftig of zestig andere strijders (CGVS, p. 10 en 11). Zelf was u de taliban eigenlijk nooit tegengekomen (CGVS, p. 9). Dit door u geschetste beeld van de taliban komt echter niet overeen met uw latere verklaringen over uw vluchtrelaas. Zo stelde u dat op de dag van uw problemen een groep van een twintigtal talibanstrijders, onder wie ook A.(...) en B.(...), op zo'n vijf minuten van uw woning een bijeenkomst hadden in de tuin van een van uw verre neven (CGVS, p. 18 en 19). Gevraagd of dit meer gebeurde, stelde u dat u zelf twee of drie dergelijke samenkomsten had gezien. Ook in andere tuinen kwamen ze vaak samen (CGVS, p. 23). Ook had u voordat uw problemen begonnen reeds contact gehad met de taliban: zo werd er minstens twee keer aan u gevraagd of u voor enkele talibs water wilde halen (CGVS, p. 22). Deze verschillende versies over de aanwezigheid en de zichtbaarheid van de taliban in uw dorp en over uw contacten met hen kunnen maar moeilijk met elkaar in overeenstemming gebracht worden. Deze vaststelling plaatst vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het optreden van en uw contacten met de taliban in uw dorp.*

*Voorts kunnen er vragen gesteld worden bij uw verklaringen dat de taliban u in het vizier nam nadat er een strijd had plaatsgevonden tussen enkele talibs en het Afghaanse leger. Zo stelde u dat u in een groot dorp woonde, waar er zo'n vierhonderd of vijfhonderd huizen staan (CGVS, p. 6). Over het algemeen hadden de dorpingen geen goed gevoel bij de taliban. Ook de dorpsoudsten, in tegenstelling tot de imam die hun gedrag goedpraatte (CGVS, p. 24), stonden afkerig tegenover de talibs. Iedereen leed onder hen en niemand had hen graag (CGVS, p. 9). Op de dag waarop u in het vizier kwam van de taliban hielden de strijders hun aanwezigheid geenszins verborgen. Ze zaten in een tuin, gelegen aan een route waar er veel passage kon zijn, en ze speelden luide muziek (CGVS, p. 19 en 20). Gelet op het publieke karakter van hun activiteiten op deze dag kon iedereen aldus op de hoogte zijn van hun aanwezigheid in het dorp. Ondanks hun zichtbaarheid en ofschoon, zoals hierboven aangestipt, het merendeel van de dorpingen de taliban niet gunstig gezind was, werd u, die voordien geen problemen gekend had (CGVS, p. 30), door de taliban in het vizier genomen en werd u aangeduid als de persoon die de overheid ingelicht had. Dit is weinig overtuigend. Meermaals gevraagd naar elementen waaruit de taliban afgeleid zouden kunnen hebben dat u schuld draagt aan de aanval van de overheid, kon u slechts stellen dat de taliban negatieve gedachten heeft (CGVS, p. 28). U kon dan ook geen concrete redenen aanbrengen waarom precies u, ofschoon quasi de hele dorpsgemeenschap niet opgezet was met de aanwezigheid van de taliban, als zondebok aangeduid zou zijn. Uw bewering dat de taliban u de schuld gaf van de veldslag tussen de talibs en het leger kan gelet op het voorgaande maar moeilijk overtuigen.*

*Dat uw vluchtrelaas niet kan overtuigen blijkt tevens uit de vaststelling dat uw verklaringen over de gebeurtenissen die na uw vertrek uit Afghanistan plaatsgevonden hebben niet eenduidig zijn. U verklaarde aanvankelijk dat u geen weet had van bijkomende gebeurtenissen waaruit blijkt dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn (CGVS, p. 16). Desalniettemin stelde u even later dat uw vader na uw vertrek nog vier of vijf keer op straat werd tegengehouden door B.(...) en A.(...) die naar u vroegen (CGVS, p. 16). Niet veel later stelde u zelfs dat uw vader hierbij ook bedreigd werd: indien u zich niet zou aanbieden, zou hem of zijn familie iets overkomen (CGVS, p. 17). U verklaarde daarnaast dat er aan uw neven voortdurend gevraagd werd waar u zich bevindt (CGVS, p. 16 en 17). Ofschoon u hierna stelde dat er zich geen andere problemen hadden voorgedaan en dat u alle incidenten had kunnen vertellen (CGVS, p. 18), voegde u hier nog later aan toe dat de taliban nog meermaals naar uw ouderlijke woning waren toegekomen (CGVS, p. 27). Dit is niet ernstig. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers verwacht worden dat hij spontaan en zo snel mogelijk alle elementen opwerpt die de kern van zijn relaas raken. Bovendien dient er benadrukt te worden dat u over al de gebeurtenissen die zich na uw vlucht uit Afghanistan voorgedaan zouden hebben met geen woord repte tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken. Bij het invullen van de CGVS-vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u er nochtans uitdrukkelijk op gewezen dat er verwacht wordt dat, weliswaar in het kort doch nauwkeurig, alle redenen weergegeven worden waarom u bij een terugkeer naar uw land van herkomst problemen vreest of riskeert en dat de voornaamste elementen of feiten worden weergegeven. Er werd u na uw vrije relaas op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien gevraagd of u intussen nog iets over [uw problemen]*

gehoord had. U antwoordde dat dat niet het geval was. Erop gewezen dat u aldus niet weet of ze nog op zoek zijn naar u, antwoordde u slechts in het algemeen dat u hen vreest omdat ze mensen van uw dorp zijn (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vragen 1 en 3.5). U had voorts niets toe te voegen aan uw verklaringen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vragen 3.7 en 3.8). Dat u deze gelegenheden niet aangreep om te vertellen over de problemen die uw familie in Afghanistan na uw vlucht nog gekend zou hebben is dan ook allerm minst aannemelijk. Geconfronteerd met deze vaststelling, gaf u aan dat de tolk u destijds gezegd had dat u kort moest zijn (CGVS, p. 31). Deze uitleg verschoont uw aanvankelijke stilzwijgen niet. In het begin van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal had u namelijk verklaard dat uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingen zaken goed verlopen was en dat u alle belangrijke redenen en gebeurtenissen waarom u uit Afghanistan vertrokken bent en waarom u vreest om naar uw land van herkomst terug te keren had kunnen vertellen (CGVS, p. 3). Behalve een opmerking over het aantal talibs dat naar uw woning gekomen was om te vragen waar het eten bleef, had u geen inhoudelijke opmerkingen over dit onderhoud (CGVS, p. 3 en 18). Uw stelling dat uw vader misschien pas over de gebeurtenissen verteld had na uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingen zaken kan evenmin overtuigen. Dat de taliban naar jullie woning was gekomen, iets wat vaak gebeurde, hoorde u minstens negen maanden geleden, i.e. eind april 2021, voor het laatst. Nadien spraken u en uw vader niet meer over de problemen die zij in Afghanistan kennen (CGVS, p. 28). Gezien uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingen zaken plaatsvond op 22 april 2021 kan er redelijkerwijs aangenomen worden dat u destijds reeds op de hoogte was van (minstens het merendeel van) de incidenten die er na uw vertrek plaatsgevonden hebben. Dat u tijdens dit onderhoud er niet over sprak is niet aannemelijk en zet de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas danig op de helling.

Verder kan er opgemerkt worden dat uw kennis over uw belagers en de problemen die u en uw familie gekend zouden hebben in Afghanistan beperkt is. Zo wist u niets te vertellen over de slachtoffers die gevallen zouden zijn tijdens de schermutseling tussen de taliban en de overheid. U wist niet of er aan de zijde van de overheid – het leger of arbaki's (leden van de lokale politie) – doden te betreuren vielen (CGVS, p. 21). U hoorde daarnaast weliswaar dat er misschien drie of vier talibanstrijders het leven gelaten zouden hebben, maar u kon het niet met zekerheid zeggen. U kende de namen van de eventuele slachtoffers niet en u wist zelfs geeneens, ofschoon u eerder verklaard had dat ze heden in Kaboel wonen (CGVS, p. 16), of A(...) en B(...), die aanwezig waren op de bijeenkomst, konden ontkomen, gewond raakten of sneuvelen tijdens dit gevecht (CGVS, p. 21). U dacht dat ze niet gedood waren omdat er geen begrafenis had plaatsgevonden in het dorp (CGVS, p. 22). Gevraagd of u iets gedaan heeft om zich verder te informeren over deze aanval, verklaarde u dit niet gedaan te hebben (CGVS, p. 30). Erop gewezen dat u op deze manier te weten zou kunnen komen of A(...) en B(...) al dan niet nog in leven zijn, herhaalde u nogmaals dat als zij gestorven zouden zijn, zij begraven zouden zijn in het dorp, hetgeen niet gebeurd is. U ondernam evenwel niets om u te informeren over hun wedervaren (CGVS, p. 30). Nochtans vreest u dat A(...) en B(...) u zouden doden in het geval van een terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 16), waardoor redelijkerwijs aangenomen kan worden dat u zich zo spontaan en volledig mogelijk zou informeren over deze twee personen. Voorts kan er nog aangestipt worden dat uw vader u, zoals hierboven reeds aangestipt, voor het laatst (minstens) negen maanden geleden sprak over de problemen die uw vader en uw familie sinds uw vlucht gekend hebben. Nadien zei hij u er niets meer over. U heeft er evenwel ook niet naar gevraagd (CGVS, p. 28). U kon niet zeggen wanneer de taliban na uw vlucht uit Afghanistan voor het laatst naar uw woning kwamen (CGVS, p. 27) en u wist evenmin welke talib opdracht had gegeven aan de imam om uw vader aan te spreken en u aan de taliban uit te leveren opdat u berecht kon worden (CGVS, p. 24). Bovendien had u geen weet van eventuele andere dorpelingen die net als u problemen kregen met de taliban omwille van de schermutseling tussen de talibs en de overheid ten gevolge waarvan u uw land van herkomst diende te ontvluchten. U informeerde er zelfs niet naar (CGVS, p. 30). Uw lacunaire kennis en het feit dat u geen pogingen ondernam om u grondig te informeren, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees om terug te keren naar Afghanistan, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, quod non in casu. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Tot slot kan er nog gewezen worden op de houding van uw familie na uw vlucht uit Afghanistan. Gevraagd of uw familie na uw vertrek bijkomende voorzorgsmaatregelen nam, stelde u dat dit niet het geval was. Uw familie bood enkel een aantal schapen aan aan B(...), maar deze werden niet aanvaard gezien B(...) en zijn familie niet in uw onschuld geloofden (CGVS, p. 26). U verklaarde voorts dat uw vader de bedreigingen van A(...) en B(...), die hem zo'n vier of vijf keer tegenhielden op straat en hem meegaven dat er voor uw vader en uw familie represailles zouden volgen indien u zich niet zou aanbieden (CGVS,

p. 16 en 17), serieus nam. Alle dreigementen van de taliban zijn immers serieus (CGVS, p. 27). In het licht van deze verklaringen is het dan ook bijzonder bevreemdend dat uw familie tot op heden nog steeds in dezelfde woning verblijft (CGVS, p. 11). Gevraagd of uw vader geen andere voorzorgsmaatregelen nam toen hij merkte dat de taliban hem bleven benaderen, verklaarde u dat uw vader niet veel naar buiten ging in die periode (CGVS, p. 27). Deze uitleg kan niet overtuigen. Eerder had u immers verklaard dat uw vader hoe dan ook niet veel naar buiten ging (CGVS, p. 9) waardoor dit bezwaarlijk als een voorzorgsmaatregel gezien kan worden. De vaststelling dat uw familie, ofschoon ook zij, gezien u zich tot op heden niet aanbood, in het vizier staan van de taliban, geen enkele voorzorgsmaatregel nam om zich te beschermen tegen mogelijke represailles, is weinig aannemelijk en doet nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in Afghanistan in de negatieve aandacht van de taliban verzeild raakte en dat uw familie ook na uw vlucht problemen kende in dit verband.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof meer gehecht worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2021.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf)) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11

september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf) en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen

4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op [https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg\\_report\\_on\\_afghanistan\\_january\\_2022.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf)) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw nationaliteit staat niet ter discussie. Uw beweerde identiteit kan gelet op de hierboven gedane vaststellingen betreffende uw leeftijd niet zonder meer aangenomen worden. Volledigheidshalve kan er hierbij opgemerkt worden dat er aan Afgaanse (identiteits)documenten weinig waarde gehecht kan worden gezien deze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 26 april 2022 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

*“§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het proceduristuk ook “verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure”.*

*§ 2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de proceduristukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.*

*§ 3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten”.*

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak de Raad echter op 7 mei 2022 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

### 3. Over de gegrondheid van het beroep

#### 3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de artikelen 48, 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

Betreffende de bestreden beslissing uit verzoeker vooreerst kritiek op de leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij en de beroepsmogelijkheden bij de Raad van State. Aangaande zijn problemen met de taliban laat hij het volgende gelden:

*“Overwegende dat verwerende partij geen geloof hecht aan de problemen die verzoekende partij gekend heeft met de Taliban en waardoor verzoekende partij niet naar Afghanistan kan terug keren;*

*Dat verwerende partij meent dat verzoekende partij zich tegenspreekt door enerzijds te stellen dat Abdullah en Baki maar heel af en toe naar het dorp kwamen (gehoorverslag CGVS, p. 10) en anderzijds dat zij vaak samen zouden komen in tuinen (gehoorverslag CGVS, p. 23);*

*Dat verzoekende partij erop wenst te wijzen dat zij verwees naar andere Talibanstrijders, buiten A. en B., wanneer zij stelde dat er vaak samen werd gekomen in tuintjes in de omgeving;*

*Dat dit ook blijkt uit haar verklaringen:*

*(...)*

*Dat verzoekende partij erop wenst te wijzen dat de Taliban haar verzocht had hen van eten te voorzien en wanneer zij tien tot vijftien minuten later kwamen horen waar het eten bleef, verzoekende partij hen inlichtte dat ze nog even geduld moesten hebben;*

*Dat hierdoor in hoofde van de Taliban het vermoeden kan gewekt zijn dat verzoekende partij tijd trachtte te winnen en de arbaki's op de hoogte had gesteld van hun aanwezigheid;*

*Dat ten gevolge van dit vermoeden verzoekende partij in het vizier werd genomen en aangeduid als de persoon die de overheid ingelicht had;*

*Dat dit ook blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij die afgelegd werden in het kader van de vragenlijst die op de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld: "(...)"*

*Dat ook verwezen kan worden naar het asielrelaas van verzoekende partij:*

*(...)*

*Of nog:*

*(...)*

*Dat verzoekende partij bovendien duidelijk verklaard had dat er op dat moment niemand anders in de buurt was en de Taliban haar daarom hadden aangesproken met de vraag eten voor hen te voorzien (gehoorverslag CGVS, p. 22);*

*Dat hieruit volgt dat verzoekende partij logischerwijze als hoofdverdachte in het vizier kwam van de Taliban;*

*Dat deze uitleg overtuigend is, ook al was de hele dorpsgemeenschap niet opgezet met de aanwezigheid van de Taliban;*

*Dat verwerende partij niet gevolgd kan worden waar zij stelt: "(...)"*

*Dat uit een volledige lezing van de verklaringen van verzoekende partij immers blijkt dat verzoekende partij trachtte duidelijk te maken dat ze maar weinig informatie over het gevecht had en als volgt antwoordde op de vraag of Abdullah en Baki ook gestorven zouden kunnen zijn:*

*(...)*

*Dat verzoekende partij bijgevolg ook hier verwijst naar de verhuis naar Kaboel en niet enkel en alleen naar het niet plaatsvinden van een begrafenis;*

*Dat verzoekende partij voor het overige verwijst naar en volhardt in haar verklaringen;*

*Dat verzoekende partij nog steeds een vrees koestert om terug te keren naar Afghanistan uit angst voor eventuele repercussies van de Taliban."*

In hoofddorde verzoekt verzoeker om de erkenning van de status van vluchteling.

Wat betreft zijn verwestering wijst verzoeker erop dat hij Afghanistan geruime tijd geleden verliet, met name in september-november 2019. Hij stelt dat de taliban in Afghanistan ondertussen de macht gegrepen hebben, waardoor hij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als "afvallige", een "niet-gelovige", "geen goede moslim", et cetera. Zijn vrees heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat hij jaren niet meer in Afghanistan heeft gewoond en hij zich anders is beginnen te gedragen en kleden en hij heden ten dage ook naar Westerse muziek luistert. Aldus meent hij dat zijn vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering kadert. Verzoeker merkt op dat het erg moeilijk kan zijn voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen nu de vervolging enerzijds vaak niet persoonlijk te staven is omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afghaanse samenleving de Afghaanse burgers behandelt in het algemeen, en het anderzijds vaak ook zo is dat het voor Afghaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en er opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is. Het hoeft volgens verzoeker geen betoog dat de taliban sterk gekant zijn tegen deze verwestering en/of europeanisering, waarbij mensen uit de Westerse wereld en/of Europa als ongelovigen worden beschouwd. Ook is het volgens verzoeker "algemeen geweten (en objectief geattesteerd) dat er in Afghanistan problemen ontstaan bij mensen die in Europa verbleven hebben, omdat deze aanschouwd worden als zijnde verwesterd en als afvalligen beschouwd worden." Verzoeker wijst er op dat volgens verschillende bronnen Europeanisatie of verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich kan meebrengen en dat de vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is daarbij een ondergeschikte rol speelt. Bij terugkeer naar Afghanistan zou hij gezien kunnen worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en riskeert hij in die zin om vervolgd te worden. Vervolgens citeert hij uit de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, uit het rapport "Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek" van Nansen van oktober 2021 en uit de "Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report" van EASO van januari 2022, uit het rapport "Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban" van U.K. Home Office van februari 2022, het thematisch rapport "Afghanistan: risques au retour liés à «

*l'occidentalisation »* van OSAR van 26 maart 2021 en de *“COI Query Response Afghanistan”* van EASO van 2 september 2020. Verzoeker voegt hieraan toe dat Afghaanse jongeren ook problemen ondervinden in de Afghaanse maatschappij wanneer zij terugkeren naar Afghanistan en citeert ter staving hiervan naar het rapport *“Afghanistan: Joint report on “Westernised young males returnees”* van Asylos van augustus 2017. Uit het *“Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms”* van EASO van december 2017 blijkt volgens verzoeker *“dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken”* en dat de burens in feite toekijken om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt dit rapport volgens verzoeker uit *“dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is”* en wordt erin *“uitdrukkelijk gesteld dat het uiten van bepaalde meningen omtrent de Islam of gender, als uitdagend beschouwd kunnen worden waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht in gevaar kunnen komen”*. Verzoeker stelt vervolgens dat in het reeds eerder vermelde rapport van OSAR van 26 maart 2021 *“wordt verwezen naar EASO en gesteld dat personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het buitenland moeilijkheden kunnen ondervinden met opnieuw te integreren in de Afghaanse maatschappij”*, waarna hij passages uit dit rapport citeert. Verzoeker acht dit risico des te groter aangezien de Taliban ondertussen de controle over Afghanistan hebben en bijgevolg ook het maatschappelijke leven in een zekere mate bepalen. Bovendien wordt in voornoemd rapport van OSAR gesteld *“dat alle repatrianten er impliciet van verdacht worden zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levenswijzen”*, aldus verzoeker die vervolgens nog uitgebreid citeert uit dit rapport. Verzoeker wijst erop dat in dit rapport van OSAR voorts wordt *“gesteld dat, ten tijde van voordat de Taliban de volledige controle verwierven, er slechts een beperkt onderscheid te maken viel tussen personen die afkomstig waren van rurale gebieden en deze van stedelijke gebieden, waardoor de oorspronkelijke regio van herkomst van ondergeschikt belang is”*, waarna hij wederom een passage uit dit rapport citeert. Verzoeker meent dat *“Men kan verwachten dat de situatie, nu dat de Taliban de controle heeft over vrijwel het gehele Afghaanse grondgebied, verslechterd is op dit niveau en er problemen zijn op het gehele Afghaanse grondgebied voor personen die als “verwesterd” beschouwd worden”* en wijst erop dat volgens voornoemd rapport van OSAR personen die gerepatriëerd werden naar Afghanistan na een verblijf in Europa werden onderworpen aan geweld. Verzoeker benadrukt dat dit gevolg van geweld niet alleen voorspelbaar was, maar dat het ook gebeurde binnen een zéér korte periode na terugkeer, waarna hij opnieuw citeert uit het reeds genoemde rapport van OSAR. Bovendien komt het geweld in de meeste gevallen van de burens, waarbij er geen belang wordt gehecht aan de eventuele garanties die de achtergebleven familie stelt, aldus verzoeker, die andermaal een passage citeert uit het voornoemde rapport van OSAR, evenals een passage uit de *“COI Query Response Afghanistan”* van EASO van 2 september 2020.

Verzoeker besluit wat betreft de problematiek van verwestering als volgt:

*“Hierboven werd door middel van objectieve en verifieerbare bronnen aangetoond dat er een risico op vervolging kan bestaan bij eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege de verwestering van verzoekende partij.*

*Dit risico heeft zich evenwel nog niet geopenbaard omwille van de simpele reden dat verzoekende partij niet is teruggekeerd naar Afghanistan en zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt. Doch kan men niet zomaar stellen, zonder degelijk onderzoek te voeren naar dit risico, dat het risico onbestaande zou zijn.*

*De verwerende partij had op zijn minst moeten onderzoeken of er sprake is van een persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekende partij, rekening houdende met alle elementen die voor haar liggen.”*

Verzoeker verwijst in dit verband nog naar twee arresten van de Raad van respectievelijk 31 maart 2022 en 12 oktober 2022.

Vervolgens voert verzoeker aan dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van een nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Hij verwijst hierbij (onder meer) naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en naar het *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”* van UNHCR van december 2011 en meent dat hetzelfde geldt voor het onderzoek naar een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen vaak een samenloop zijn van verschillende elementen, aldus verzoeker, die op basis van het *“Statement by Ms. Erika Feller,*

*Director, Department of International Protection*" van UNHCR van 6 november 2002, waaruit hij citeert, meent dat dit voldoende is om de drempel van vervolging te bereiken. Voorts acht verzoeker "geloofwaardigheid op zich geen voorwaarde om aanspraak te maken op een erkenning als vluchteling", waarbij hij zich baseert op de "Note 2021-2 El Salvador - Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag" van Nansen van september 2021. Verzoeker besluit hierbij: "Het onderzoek van verwerende partij mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door verzoekende partij aangehaalde feiten. Verwerende partij moet tevens nagaan of er voor verzoekende partij, op basis van haar persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van oorsprong.

Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, moet dit profiel wel betrokken worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan. Verwerende partij kan bijgevolg niet elk profielelement onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen, doch dient het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden in beschouwing nemen.<sup>37</sup>

Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel (zie infra) moet worden toegepast.

In dit opzicht is het profiel van verzoekende partij als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaanse grondgebied bevindt en als minderjarige in België toekwam, een gegeven dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, gezien de Taliban er controle uitvoeren (zie supra).

Gezien dit gegeven moet het voordeel van de twijfel (zie infra) dan ook ruim worden toegepast, zowel op de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij, als op de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees, alsook de actualiteit ervan. Er moet worden besloten dat verzoekende partij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt."

Daarna geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en stelt hij dat hij, waar mogelijk, getracht heeft zijn relaas te staven.

Verzoeker meent dat op grond van de bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van zijn risicoprofiel en dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij overweegt dat krachtens artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van, onder meer, zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep erkend dient te worden als vluchteling en stelt dat hij op duidelijke wijze zijn vrees voor vervolging door de taliban geïdentificeerd heeft tijdens zijn persoonlijke onderhouden op het CGVS. Hij voegt hier aan toe dat hij bovendien een bijkomende vrees heeft nu de taliban de controle verworven hebben, met name deze van beschouwd te worden als verwesterde persoon en verwijst en citeert ter zake naar wat hierover gesteld wordt in het hiervoor reeds aangehaalde rapport "Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek" van Nansen van oktober 2021. Hiermee rekening houdend, is verzoeker van oordeel dat hem de status van vluchteling dient te worden toegekend.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker citeert vooreerst artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en voert vervolgens een beknopt theoretisch betoog over deze bepalingen.

Daarna voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing over de actuele veiligheidssituatie, alsook de precare socio-economische en humanitaire situatie (in Afghanistan) lijnrecht ingaat tegen wat UNHCR aanbeveelt, waarna hij citeert uit de "Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan" van UNHCR van februari 2022. Hij verwijt de commissaris-generaal niet op afdoende wijze te motiveren waarom hij deze duidelijke aanbevelingen naast zich neerlegt, noch bronnen aanhaalt die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen. Hij acht de motivering van de bestreden beslissing op dit punt al te voorbarig en meent dat deze getuigt van een overhaaste beslissing.

Wat betreft zijn vluchtrelaas stelt verzoeker dat er gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige

schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet door de daden van vervolging *“waarvan zij het slachtoffer was in Afghanistan”* en het feit dat de taliban er momenteel het gezag uitoefenen.

Wat betreft het schrikbewind van de taliban, laat verzoeker gelden dat de taliban in het verleden in Afghanistan reeds een terreurbewind voerden, waaronder de gehele Afghaanse bevolking enorm te lijden had, en dat er serieuze indicaties zijn dat het ditmaal niet anders is en dat de taliban wederom teruggrijpen naar hun reeds eerder tentoongespreide wandaden om hun bewind kracht bij te zetten en terreur te zaaien onder de plaatselijke bevolking. Verzoeker verwijst hierbij integraal naar wat wordt uiteengezet in het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021, waaruit hij citeert. Daarnaast citeert hij uit het meer recente rapport *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”* van U.K. Home Office van februari 2022 met betrekking tot het justitiesysteem en de rechtstaat onder de taliban.

Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan haalt verzoeker vooreerst een nieuwsbericht van 2 maart 2022 op de website van het CGVS aan, waarna hij de motieven van de bestreden beslissing daarover citeert. Hij meent dat deze motivering *“berust op een gedeeltelijke lezing van zowel de huidige situatie in Afghanistan als van de relevante rechtspraak”*.

Verzoeker wijst erop dat Afghanistan momenteel geconfronteerd wordt met een hongersnood die zijn weerga niet kent en dat de Verenigde Naties in een verklaring van 11 januari 2022 opriepen tot bijstand aan Afghanistan. Verzoeker stelt dat deze humanitaire crisis de afgelopen jaren alleen maar toegenomen is, dat het aantal mensen dat levensreddende humanitaire hulp nodig heeft de afgelopen drie jaar bijna verviervoudigd is, dat Afghanistan het grootste aantal mensen ter wereld heeft dat in een noodsituatie niet over voedsel kan beschikken en dit aantal het afgelopen jaar aanzienlijk is gestegen en dat gezinnen zelfs begonnen zijn met het verkopen van hun kinderen, om op die wijze voedsel te kunnen kopen voor de rest van het gezin. Na de machtsovername door de taliban hebben miljoenen dollars aan gederfde inkomsten, de hoge prijzen, de stopzetting van de hulpverlening, een liquiditeitscrisis en kastekorten veroorzaakt door voormalige donorlanden, met name de Verenigde Staten, een groot deel van de bevolking beroofd van de toegang tot voedsel, water, onderdak en gezondheidszorg, aldus verzoeker, die besluit dat de Afghaanse bevolking, die al zo'n 40 jaar in oorlog is, wordt geconfronteerd met exponentiële armoede en economische achteruitgang.

Over de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis laat verzoeker gelden dat deze, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, duidelijk een verband vertoont met vastberaden acties van specifieke actoren.

Voorts meent verzoeker dat de humanitaire crisis in Afghanistan tot een schending van artikel 3 van het EVRM leidt, waarbij hij refereert aan diverse (Europese) rechtspraak en een parallel trekt tussen de Afghaanse situatie en de situatie in Somalië in 2011.

Verzoeker meent verder dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood en licht dit uitgebreid toe.

Over zijn persoonlijke situatie stelt verzoeker nog het volgende:

*“De achtergebleven familie van verzoekende partij heeft momenteel enorm veel problemen met de eindjes aan elkaar te kunnen knopen en voldoende eten voor het gehele gezin te kunnen voorzien.*

*Zij bezitten weliswaar hun eigen landbouwgronden, doch het voedsel dat deze opbrengen is amper voldoende om hen van eten te voorzien, waardoor zij honger lijden.*

*Bovendien is er niet genoeg voedsel over om te kunnen fungeren als bron van inkomsten, waardoor de familie in financiële problemen zit. Indien verzoekende partij zou moeten terugkeren naar Afghanistan, zal zij terechtkomen in een uiterst precarie situatie van serieuze materiële deprivatie en niet in staat zijn te kunnen voorzien in haar meest fundamentele behoeften.”*

Daarna citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in Afghanistan en herhaalt hij dat *“UNHCR van mening is dat de situatie in Afghanistan uitermate onvoorspelbaar blijft”*. Hij stelt ook dat het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021 *“eveneens wijst op verschillende objectieve bronnen waaruit blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het Taliban-bewind”*. Hij betoogt verder dat *“er informatie beschikbaar is die aantoont dat er nog steeds sprake is van geweld, weliswaar voornamelijk doelgericht van aard, maar waarbij burgers eveneens het slachtoffer zijn”* en verwijst ter staving daarvan naar – en

citeert uit – het rapport *“Afghan Nationals in Pakistan, Iran, Turkey and Central Asia”* van EUAA van 28 september 2022 en het rapport *“Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches”* van Jurist van 13 maart 2022. Hij wijst er ook op dat er tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 door UNAMA en OHCHR 1 153 burgerslachtoffers werden geteld, waaronder 397 doden en dat ook ACLED burgerslachtoffers rapporteerde in februari 2022, ter staving waarvan hij citeert uit het rapport *“Interactive dialogue on the High Commissioner’s report on Afghanistan”* van OHCHR van 7 maart 2022, de *“Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5- 11 February”* van ACLED van 17 februari 2022 en de *“Regional Overview: South Asia and Afghanistan”* van ACLED van 3 februari 2022. Verzoeker wijst er nog op dat UNOCHA stelt dat ondanks het feit dat de gevechten na 15 augustus 2021 over het algemeen ophielden, burgers nog steeds gevaar lopen om gewond te geraken door aanvallen van Daesh en achtergebleven IED’s en ontplofbare oorlogsresten en citeert vervolgens uit het rapport *“Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)”* van UNOCHA van 11 januari 2022. Bovendien, zo betoogt verzoeker verder, *“stelde het hoofd van de U.S. Central Command dat de plaatselijke afdeling van Da’esh in Afghanistan, die in het grootste deel van het land aanwezig is met ongeveer 4.000 strijders, van de lente zal profiteren m [sic] de terroristische aanvallen in Afghanistan te hervatten.”*

Met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan wijst verzoeker opnieuw op de risico’s die personen die terugkeren naar Afghanistan na een lang verblijf in Europa lopen, verwijst hij naar zijn betoog onder het deel over verwestering. Hij voegt tevens toe dat volgens het rapport *“Afghanistan: risques au retour liés à « l’occidentalisation »”* van OSAR van 26 maart 2021 – waaruit hij tevens citeert – personen die terugkeerden uit Europa als *“rijk”* beschouwd werden, waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer werden van criminaliteit. Verzoeker citeert ook uit de *“COI Query Response Afghanistan”* van EASO van 2 september 2020 waarin bovendien bijkomende problemen zouden worden gesignaleerd met betrekking tot een terugkeer naar Afghanistan en stelt dat dit risico er alleen maar op vergroot is ten gevolge van de desastreuze socio-economische situatie waarin Afghanistan zich momenteel bevindt en waarbij er een ernstige hongersnood heerst.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing omdat het CGVS zijn relaas onvoldoende geanalyseerd heeft en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de algemene en persoonlijke situatie waarin hij verkeerde in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.

### 3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend bijkomend stavingstuk: het artikel *“Leeftijdsschatting van niet-begeleide minderjarigen (NBMV) in vraag: Probleemstelling, analyse en aanbevelingen”* van het Platform voor Kinderen op de Vlucht van september 2017 (stuk 2).

3.2.2. Op 26 april 2022 laat de commissaris-generaal een nota worden met verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure waarbij hij nog volgend artikel voegt: *“Wir nehmen eure straffälligen Asylwerber zurück!”* van Kronen Zeitung van 30 augustus 2021 en verwijst naar de EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* van april 2022.

3.2.3. Op 21 februari 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- EUAA *“COI Query Afghanistan Major Legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023.

Bij deze aanvullende nota voegt verwerende partij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022.

### 3.3. Beoordeling

#### 3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

#### 3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

### 3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) de vaststelling dat verzoeker zowel bij de aanvang van zijn asielpprocedure in België als later tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaringen aflegde over zijn leeftijd die enerzijds niet stroken met het enige door hem neergelegde identiteitsdocument en anderzijds ingaan tegen het resultaat van het leeftijdsonderzoek, tast zijn algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan;

(ii) verzoeker legt uiteenlopende verklaringen af over de aanwezigheid en de zichtbaarheid van de taliban in zijn dorp en over zijn contacten met hen, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ondermijnt;

(iii) er kunnen vragen worden gesteld bij verzoekers verklaringen dat de taliban hem in het vizier namen nadat er een strijd had plaatsgevonden tussen enkele talibs en het Afghaanse leger nu (a) uit verzoekers verklaringen blijkt dat de dorpeelingen, inclusief de dorpsouderen, over het algemeen geen goed gevoel hadden bij de taliban, (b) gelet op het publieke karakter van hun activiteiten op de bewuste dag, iedereen aldus op de hoogte kon zijn van de aanwezigheid van de taliban in het dorp en (c) verzoeker geen concrete redenen aanbracht waarom precies hij, die eerder geen problemen had gekend met de taliban, als zondebok zou zijn aangeduid;

(iv) verzoekers verklaringen aangaande de gebeurtenissen die zich na zijn vertrek uit Afghanistan hebben voorgedaan zijn evenmin eenduidig en de vaststelling dat hij over meerdere incidenten niet sprak ten tijde van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij toen reeds op de hoogte was van (minstens het merendeel van) de incidenten die er na zijn vertrek hadden plaatsgevonden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen;

(v) verzoekers kennis over zijn belagers en de problemen die hij en zijn familie gekend zouden hebben in Afghanistan is beperkt en bovendien blijkt dat hij geen pogingen ondernam om zich hierover grondig te informeren, hetgeen niet in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming;

(vi) de vaststelling dat verzoekers familie geen bijkomende voorzorgsmaatregelen nam na zijn vertrek en thans nog steeds in dezelfde woning verblijft, ondermijnt voorts de voorgehouden vrees voor vervolging;

(vii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(ix) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat

het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

#### 3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen te worden vervolgd door twee leden van de taliban, met name A. en B. Dit omdat de taliban verzoeker ervan zouden verdenken de overheid te hebben ingelicht van hun aanwezigheid in zijn dorp.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.2.1. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht bemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid ten tijde van zijn binnenkomst in België in november 2020. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt immers dat verzoeker op datum van 21 december 2020 ouder is dan 18 jaar, waarbij 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar een goede schatting is. Dit klemmt des te meer daar deze meerderjarigheid tevens ondersteund wordt door de gegevens vervat in de kopie van taskara die verzoeker zelf voorlegt (administratief dossier, map 'Documenten'; CGVS, p. 15) en in het licht waarvan de commissaris-generaal nog pertinent opmerkt als volgt:

"(...)

*Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bleef u echter volharden in uw initiële beweringen. Gevraagd naar uw leeftijd gaf u immers aan dat u achttien jaar bent (CGVS, p. 3). Gevraagd waarop u zich baseerde, gaf u aan dat uw moeder vroeger, toen u ernaar vroeg, gezegd had dat u dertien of veertien jaar was en dat u terugtelde toen u in Servië verklaard had zeventien jaar oud te zijn (CGVS, p. 3). Deze uitleg kan niet overtuigen. U bent namelijk in het bezit van een taskara. Hieruit blijkt dat u op 07/07/1386 (= 30 september 2007) een geschatte leeftijd had van zeven jaar. Aldus was u bij aankomst in Servië, zo'n tien dagen voor uw aankomst in België op 14 november 2020 (Verklaring DVZ, vraag 32), ongeveer twintig jaar oud en had er redelijkerwijs verwacht kunnen worden dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op 26 januari 2022 verklaard had dat u ongeveer 21 jaar oud bent, quod non. U wist niet eens welke geboortedatum er op uw taskara vermeld staat (CGVS, p. 4). Dit is niet ernstig.*

"(...)"

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze vaststellingen in verband met zijn taskara, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker de bevindingen van het leeftijdsonderzoek in het verzoekschrift nog wenst aan te vechten onder meer stellende dat er hevige kritiek wordt geuit tegen het leeftijdsonderzoek als methode voor het bepalen van de leeftijd en aldus het voordeel van de twijfel moet worden toegepast en hij als minderjarige moet worden beschouwd, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 5, deel 'DVZ'). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift voorts kritiek uit op deze beroepsprocedure voor de Raad van State, betreft het in wezen wetskritiek die buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Verzoekers uitvoerige kritiek in het voorliggende verzoekschrift dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen.

Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ten onrechte voorhield minderjarig te zijn, werpt aldus – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd – een smet op de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

3.3.4.2.2. Verder dient erop gewezen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging vanwege A. en B., leden van de taliban, gelet op zijn inconsistente, ongeloofwaardige en lacuneuze verklaringen.

Er kan worden vastgesteld dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegt over zijn contacten met de taliban. Zo geeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud in eerste instantie aan dat de taliban de macht hadden over zijn dorp, behoudens de grote weg (administratief dossier, CGVS, p. 7). Gevraagd of hij de taliban wel eens zag, antwoordt verzoeker dat dit soms gebeurde en verwijst hij naar een paar dorpsgenoten, A. en B., die zich bij de taliban hadden aangesloten (administratief dossier, CGVS, p. 8). Verzoeker geeft tevens aan dat A. en B. nog nauwelijks naar het dorp kwamen; dat zij dit slechts deden om de vier à vijf maanden bij een aanval van de taliban, waarbij zij zich lieten zien tezamen met minstens vijftig of zestig andere strijders (administratief dossier, CGVS, p. 10-11). Gevraagd of de taliban mensen rekruteerden uit verzoekers dorp, geeft verzoeker aan dat als men geen *jihad* wilde voeren, men geld moest betalen en als men dat niet kon betalen men gedwongen werd om deel te nemen aan de *jihad*. Hierop gepeild of verzoeker ook ooit aangesproken werd om mee te strijden, antwoordt verzoeker dat hij de taliban eigenlijk nooit is tegengekomen (administratief dossier, CGVS, p. 9). Dit staat evenwel haaks op zijn latere verklaringen over zijn vluchtrelaas, waarbij hij aangeeft dat zijn problemen in Afghanistan startten toen een groep van een twintigtal talibanstrijders – waaronder A. en B. – een bijeenkomst hadden op zo'n vijf minuten van zijn woning, hetgeen hij zelf twee of drie keer had gezien en waarbij hij tevens aangeeft dat A. B. en andere talibanstrijders vaak ook in andere tuintjes samenkwamen in het dorp (administratief dossier, CGVS, p. 18, 19 en 23). Bovendien geeft verzoeker, in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen, aan dat hij twee jaar en twee à drie maanden voor zijn eigenlijke problemen met de taliban reeds werd aangesproken door talibs die hem vroegen om water te brengen (administratief dossier, CGVS, p. 22-23).

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen poogt te verklaren, stellende dat hij verwees naar andere talibanstrijders buiten A. en B. wanneer hij stelde dat er vaak werd samengekomen in tuintjes in de omgeving, slaagt hij er niet in te overtuigen. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker met dit betoog immers geen enkel valabel argument bijbrengt om de vaststelling te weerleggen dat hij enerzijds verklaart dat hij de taliban eigenlijk nooit is tegengekomen (administratief dossier, CGVS, p. 9), om anderzijds aan te geven dat hij op minstens drie ogenblikken door talibs werd aangesproken om water, dan wel eten te voorzien (administratief dossier, CGVS, p. 22-23). Evenmin slaagt verzoeker er met deze argumentatie in om de voormelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de aanwezigheid van (andere) talibanstrijders in zijn dorp toe te dekken. Te meer daar hij zelf tijdens zijn persoonlijk onderhoud verduidelijkt dat A. en B. samen met andere talibanstrijders vaak in andere tuintjes samenkwamen (administratief dossier, CGVS, p. 23) en waarbij hij dus wel degelijk refereert aan de aanwezigheid van A. en B. daarbij.

De commissaris-generaal considereert voorts pertinent als volgt:

*“Voorts kunnen er vragen gesteld worden bij uw verklaringen dat de taliban u in het vizier nam nadat er een strijd had plaatsgevonden tussen enkele talibs en het Afghaanse leger. Zo stelde u dat u in een groot dorp woonde, waar er zo'n vierhonderd of vijfhonderd huizen staan (CGVS, p. 6). Over het algemeen hadden de dorpingen geen goed gevoel bij de taliban. Ook de dorpsoudsten, in tegenstelling tot de imam die hun gedrag goedpraatte (CGVS, p. 24), stonden afkerig tegenover de talibs. Iedereen leed onder hen en niemand had hen graag (CGVS, p. 9). Op de dag waarop u in het vizier kwam van de taliban hielden de strijders hun aanwezigheid geenszins verborgen. Ze zaten in een tuin, gelegen aan een route waar er veel passage kon zijn, en ze speelden luide muziek (CGVS, p. 19 en 20). Gelet op het publieke karakter van hun activiteiten op deze dag kon iedereen aldus op de hoogte zijn van hun aanwezigheid in het dorp. Ondanks hun zichtbaarheid en ofschoon, zoals hierboven aangestipt, het merendeel van de dorpingen de taliban niet gunstig gezind was, werd u, die voordien geen problemen gekend had (CGVS, p. 30), door de taliban in het vizier genomen en werd u aangeduid als de persoon die de overheid ingelicht had. Dit is weinig overtuigend. Meermaals gevraagd naar elementen waaruit de taliban afgeleid zouden kunnen hebben dat u schuld draagt aan de aanval van de overheid, kon u slechts stellen dat de taliban negatieve gedachten heeft (CGVS, p. 28). U kon dan ook geen concrete redenen aanbrengen waarom precies u, ofschoon quasi de hele dorpsgemeenschap niet opgezet was met de aanwezigheid van de taliban, als zondebok aangeduid zou zijn. Uw bewering dat de taliban u de schuld gaf van de veldslag tussen de talibs en het leger kan gelet op het voorgaande maar moeilijk overtuigen.”*

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat de taliban hem verzocht hadden om eten te voorzien en dat zij, wanneer dit even op zich liet wachten, kwamen horen waar dit eten bleef waarop verzoeker zou hebben gezegd dat zij nog even geduld dienden uit te oefenen. Verzoeker schetst dat er op dat ogenblik niemand anders in de buurt was en het dan ook logisch is dat hij als hoofdverdachte in het vizier van de taliban

kwam nadat er een gevecht losbarstte. De Raad stelt vast dat verzoeker met deze argumentatie in wezen louter volhardt in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal minimaliseert, bekritiseert en tegenspreekt, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker niet vermag afbreuk te doen aan voormelde terechte overwegingen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verder nog op goede gronden vastgesteld dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over de gebeurtenissen die nog zouden hebben plaatsgevonden na zijn vertrek uit Afghanistan, waar dienaangaande staat te lezen:

*“Dat uw vluchtrelaas niet kan overtuigen blijkt tevens uit de vaststelling dat uw verklaringen over de gebeurtenissen die na uw vertrek uit Afghanistan plaatsgevonden hebben niet eenduidig zijn. U verklaarde aanvankelijk dat u geen weet had van bijkomende gebeurtenissen waaruit blijkt dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn (CGVS, p. 16). Desalniettemin stelde u even later dat uw vader na uw vertrek nog vier of vijf keer op straat werd tegengehouden door B.(...) en A.(...) die naar u vroegen (CGVS, p. 16). Niet veel later stelde u zelfs dat uw vader hierbij ook bedreigd werd: indien u zich niet zou aanbieden, zou hem of zijn familie iets overkomen (CGVS, p. 17). U verklaarde daarnaast dat er aan uw neven voortdurend gevraagd werd waar u zich bevindt (CGVS, p. 16 en 17). Ofschoon u hierna stelde dat er zich geen andere problemen hadden voorgedaan en dat u alle incidenten had kunnen vertellen (CGVS, p. 18), voegde u hier nog later aan toe dat de taliban nog meermaals naar uw ouderlijke woning waren toegekomen (CGVS, p. 27). Dit is niet ernstig. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers verwacht worden dat hij spontaan en zo snel mogelijk alle elementen opwerpt die de kern van zijn relaas raken. (...)”*

Verzoeker brengt geen enkel valabel element bij om de vaststelling te weerleggen dat hij inconsistente verklaringen aflegt over of, en welke problemen zijn familie nog kende met de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan. Dat verzoeker geen eenduidige verklaringen kan afleggen over de evolutie van zijn problemen na zijn vertrek uit Afghanistan, ondermijnt aldus de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Het motief in de bestreden beslissing aangaande verzoekers lacuneuze verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Daarnaast relateert ook verzoekers gebrek aan kennis en het gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over (de evolutie van) zijn beweerde problemen, zijn geschetste vrees. Te dezen wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen als volgt:

*“Zo wist u niets te vertellen over de slachtoffers die gevallen zouden zijn tijdens de schermutseling tussen de taliban en de overheid. U wist niet of er aan de zijde van de overheid – het leger of arbaki's (leden van de lokale politie) – doden te betreuren vielen (CGVS, p. 21). U hoorde daarnaast weliswaar dat er misschien drie of vier talibanstrijders het leven gelaten zouden hebben, maar u kon het niet met zekerheid zeggen. U kende de namen van de eventuele slachtoffers niet en u wist zelfs geeneens, ofschoon u eerder verklaard had dat ze heden in Kaboel wonen (CGVS, p. 16), of A.(...) en B.(...), die aanwezig waren op de bijeenkomst, konden ontkomen, gewond raakten of sneuvelden tijdens dit gevecht (CGVS, p. 21). U dacht dat ze niet gedood waren omdat er geen begrafenis had plaatsgevonden in het dorp (CGVS, p. 22). Gevraagd of u iets gedaan heeft om zich verder te informeren over deze aanval, verklaarde u dit niet gedaan te hebben (CGVS, p. 30). Erop gewezen dat u op deze manier te weten zou kunnen komen of A.(...) en B.(...) al dan niet nog in leven zijn, herhaalde u nogmaals dat als zij gestorven zouden zijn, zij begraven zouden zijn in het dorp, hetgeen niet gebeurd is. U ondernam evenwel niets om u te informeren over hun wedervaren (CGVS, p. 30). Nochtans vreest u dat A.(...) en B.(...) u zouden doden in het geval van een terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 16), waardoor redelijkerwijs aangenomen kan worden dat u zich zo spontaan en volledig mogelijk zou informeren over deze twee personen. Voorts kan er nog aangestipt worden dat uw vader u, zoals hierboven reeds aangestipt, voor het laatst (minstens) negen maanden geleden sprak over de problemen die uw vader en uw familie sinds uw vlucht gekend hebben. Nadien zei hij u er niets meer over. U heeft er evenwel ook niet naar gevraagd (CGVS, p. 28). U kon niet zeggen wanneer de taliban na uw vlucht uit Afghanistan voor het laatst naar uw woning kwamen (CGVS, p. 27) en u wist evenmin welke talib opdracht had gegeven aan de imam om uw vader aan te spreken en u aan de taliban uit te leveren opdat u terecht kon worden (CGVS, p. 24). Bovendien had u geen weet van eventuele andere dorpelingen die net als u problemen kregen met de taliban omwille van de schermutseling tussen de talibs en de overheid ten gevolge waarvan u uw land van herkomst diende te ontvluchten. U informeerde er zelfs niet naar (CGVS, p. 30). Uw lacunaire kennis en het feit dat u geen pogingen ondernam om u grondig te informeren, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel*

*uitmaken van de kern van uw vrees om terug te keren naar Afghanistan, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, quod non in casu. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas."*

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat uit een volledige lezing van zijn verklaringen blijkt dat hij duidelijk probeerde te maken dat hij maar weinig informatie had over het gevecht. De Raad kan hieruit slechts opmaken dat verzoeker, die in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de taliban die hem als spion zouden hebben aangemerkt in de nasleep van dit gevecht, bijgevolg tot op heden heeft nagelaten om informatie te vergaren over deze problemen. Nochtans kan van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren.

In zoverre verzoeker nog aangeeft dat hij in het kader van het lot van A. en B. eveneens antwoordde dat hij dacht dat zij niet gestorven waren omdat zijn vader hem vertelde dat ze verhuisd zijn naar Kabul, dient erop gewezen dat het opmerkelijk is dat verzoeker – expliciet gevraagd naar het lot van A. en B. tijdens de bewuste aanval – verklaart: *"Ik heb geen idee, mss hebben ze het overleefd, mss gewond, mss dood, ik weet er niets van."* (administratief dossier, CGVS, p. 21), om op andere momenten tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud dan weer te verklaren dat hij gehoord heeft dat zij verhuisd zijn naar Kabul (*ibid.*, p. 16 en 22). Dat verzoeker dermate uiteenlopende verklaringen aflegt over het lot van de personen die hij stelt te vrezen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift het motief ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat de vaststelling dat verzoekers familie geen bijkomende voorzorgsmaatregelen nam na zijn vertrek en thans nog steeds in dezelfde woning verblijft, voorts de voorgehouden vrees voor vervolging ondermijnt. Het motief dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, dat bijdraagt aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijft aldus overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij A. en B. – leden van de taliban – vrezen omdat hij door de taliban zou zijn aangemerkt als spion.

3.3.4.3. In het verzoekschrift gaat verzoeker in op het risico op vervolging ten gevolge van het feit dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, zich een levensstijl heeft aangemeten die onverenigbaar is met de strikte normen opgelegd door het talibanregime.

3.3.4.3.1. In zoverre zou worden gesuggereerd dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

*- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*

*- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"*.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan

ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

3.3.4.3.2. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

*In casu* besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

3.3.4.3.3. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspanst om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 77-79). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd.

3.3.4.3.4. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van

rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesaties" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ('deugdzzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de

taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

3.3.4.3.5. De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is. De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van januari 2023, p. 78).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

3.3.4.3.6. *In casu* voert verzoeker aan dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden heeft verlaten, met name in september-november 2019 en dat hij in België op 16 november 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hij legt uit dat de taliban ondertussen de macht hebben gegrepen in Afghanistan, waardoor hij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als “afvallige”, een “niet-gelovige”, “geen goede moslim”, *et cetera*. Zijn vrees heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te

gedragen en kleden. Hij voegt nog toe dat hij heden ten dage ook naar Westerse muziek luistert. Hij meent dat zijn vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering kadert. Verzoeker laat evenwel na van deze beweringen enig bewijs bij te brengen. Hoe dan ook dient opgemerkt dat de kleding die hij in België draagt en de muziek waar hij in België naar luistert, op zich niet volstaan om te concluderen dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging.

De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker, die momenteel minstens 21,5 jaar oud is en volgens de door hem voorgelegde taskara zelfs 23 jaar oud is (*supra* punt 2.3.4.2.1.) en op 18 à 19-jarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten, gelet op het voorgaande nalaat om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker in Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de in Afghaanse vigerende wetten, regels en gebruiken en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in zijn regio van herkomst, met wie hij nog wekelijks in contact staat (zijn ouders en zijn (half)broers en zussen; administratief dossier, CGVS, p. 11-12).

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk dat zou kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aanduidt dat er in zijn hoofde heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als een ongelovige of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Waar verzoeker verwijst naar het artikel van de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage in één interview, waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan Taliban-woordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelt: *“Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?”* en deze antwoordt: *“Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht”*. (*“Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?”* *“Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat”*). Dat met deze passage verwezen wordt naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

3.3.4.4. Met betrekking tot de documenten die verzoeker voorlegt wordt in de bestreden beslissing nog overwogen als volgt:

*“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw nationaliteit staat niet ter discussie. Uw beweerde identiteit kan gelet op de hierboven gedane vaststellingen betreffende uw leeftijd niet zonder meer aangenomen worden. Volledigheidshalve kan er hierbij opgemerkt worden dat er aan Afghaanse (identiteits)documenten weinig waarde gehecht kan worden gezien deze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn.”*

De Raad sluit zich aan bij deze beoordeling, waarop verzoeker geen kritiek uit in het verzoekschrift.

3.3.4.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

*“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

*a) de Staat;*

*b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*

*c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkte het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest M'Bodj stelde het HvJ: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts precificeert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van*

de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij *opzettelijk*, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in het land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 30, 109 en 111).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de

schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn

verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen

buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun

personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beweerd, dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze

zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting – dewelke hij ook in het verzoekschrift aanstipt –, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c),- van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift actuele informatie aan met betrekking tot de veiligheidssituatie, doch deze is niet bij machte om bovenstaande vaststellingen omtrent de veiligheidssituatie om te buigen. Deze informatie ligt immers in eenzelfde lijn als de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET

